

Sygn. akt VIII K 816/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. VIII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Małgorzata Lewczuk

Protokolant: Magdalena Rucińska

przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2015 roku

sprawy **M. P.**, syna A. i A. z domu D., urodzonego dnia (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 4 grudnia 2014r. w W. przy ul. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o Ruchu Drogowym (Dz.U. Nr 98 poz. 606 z późn. zm.) w ten sposób, iż znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie dało wynik 0,51 mg/l, II badanie dało wynik 0,48 mg/l, III badanie dało wynik 0,42 mg/l, IV badanie dało wynik 0,40 mg/l, V badanie dało 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

I. Uznaje oskarżonego **M. P.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 178 a § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

III. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

IV. Na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 4 grudnia 2014 roku do dnia 23 kwietnia 2015 roku;

V. Na podstawie art. 49 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia kwoty 2.000 (dwóch tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

W oparciu o ujawniony w sprawie materiał dowodowy Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 grudnia 2014 r. funkcjonariusze policji G. J. oraz M. G. w godzinach nocnych pełnili patrol zmotoryzowany na terenie dzielnicy M. w W.. Na ulicy (...) III S. w pobliżu posesji nr (...) około godz. 02:55 zatrzymali do rutynowej kontroli drogowej pojazd marki V. (...) o nr rej. (...), którym kierował M. P.. Na skutek kontynuowania rutynowej kontroli ruchu drogowego M. P. poddano badaniu stanu trzeźwości. Po przeprowadzeniu pierwszego badania atestowanym urządzeniem typu A. - Sensor o godz. 02:59 w wydychanym przez M. P. powietrzu ujawniono 0,51 mg/l alkoholu, natomiast po kolejnym badaniu o godz. 03:19, urządzenie wskazało 0,48 mg/l alkoholu w powietrzu wydychanym przez kierującego. Po przeprowadzeniu pierwszego badania M. P. został zatrzymany, a po wykonaniu drogiego badania został przewieziony do siedziby Komendy Rejonowej Policji W. II i tam ponownie poddany badaniu urządzeniem kontrolno- pomiarowym. O godzinie 03:52 urządzenie to wykazało 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu natomiast kolejne przeprowadzone o godz. 03:55 i 04:16 dały wynik 0,40 i 0,312 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

D. J. nie był dotychczas karany sądownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego M. P. (k. 55-56), protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołów badania urządzeniem kontrolno-pomiarowym (k. 5,7), świadectw wzorcowania (k. 6,8), zeznań świadka M. G. (k. 11v-12) oraz danych o karalności (k. 18, 49).

Oskarżony **M. P.** w toku postępowania sądowego przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu. Wyjaśnił że dniu 3 grudnia 2014 r. wypił 5 drinków zawierających alkohol. Następnie wezwał taksówkę, która miała zawieźć go na miejsce postoju jego samochodu. Po przyjeździe na miejsce miał zamiar zamówić usługę polegającą na tym, że inny kierowca odwozi klienta jego własnym samochodem. Oskarżony podał, że na skutek zupełnego rozładowania baterii w jego telefonie, nie mógł jednak zamówić tego rodzaju usługi. Jak wyjaśnił, wówczas na drugi telefon, nie posiadający dostępu do internetu, zatelefonowała jego żona z zapytaniem, kiedy wróci do domu. Wówczas właśnie zdecydował się on wsiąść do swojego samochodu i pojechać do miejsca zamieszkania. Wyjaśnił także, że został zatrzymany po przejechaniu około 7 kilometrów na rogu ulic (...) w W.. Oskarżony wskazał, że z racji zajmowanego stanowiska w firmie (...), zajmuje się monitorowaniem 15 oddziałów spółki znajdujących się na terenie kraju, w związku z czym jego praca wymaga od niego konieczności sprawnego przemieszczania się pomiędzy miejscowościami w których znajdują się oddziały firmy. Wskazał, że niemożność używania samochodu jest dla niego szczególnie dotkliwa (k. 55-56).

Dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego, Sąd nie miał wadliwości, iż w pełni zasługują one na walor wiarygodności. Oskarżony nie zakwestionował swojego sprawstwa, jak również okoliczności, że to on kierował samochodem w stanie nietrzeźwości. Jego wyjaśnienia w powyższym zakresie w pełni pokrywają się z treścią dowodów w postaci protokołu zatrzymania oraz protokołu badania stanu trzeźwości kierującego pojazdem. Pozostają także w pełni zgodne z zeznaniami świadka – funkcjonariusza policji, który wykonywał w toku kontroli drogowej rutynowe czynności. Żaden nadto ujawniony dowód w sprawie nie poddaje

w wątpliwość wiarygodności wyjaśnień oskarżonego i z tego również względu Sąd w całości obdarzył wiarą złożone w toku rozprawy wyjaśnienia oskarżonego M. P..

Brak było również podstaw do zakwestionowania zeznań świadka M. G. (k. 11v-12, 56) albowiem, w ocenie Sądu, przedstawił on okoliczności w sposób logiczny rzetelny i dostosowany do swojego udziału w zdarzeniu. Funkcjonariusz policji M. G. wykonywał swoje służbowe obowiązki na miejscu zdarzenia i jego zeznania są wyłącznie bezstronną relacją z przeprowadzonych czynności. Treść przedstawionych przez niego okoliczności w pełni odpowiada okolicznościom przedstawionym przez oskarżonego, w związku z czym zeznania M. G. należało ocenić jako wiarygodny i nie zawierający żadnych niejasności materiał dowodowy.

Na wiarę zasługiwały również pozostałe dowody w postaci dokumentów z akt sprawy: protokół zatrzymania osoby (k. 2), protokół badania stanu trzeźwości (k. 5,7), świadectwo wzorcowania (k. 6,8) oraz dane o karalności (k. 18,49), zostały one bowiem sporządzone w sposób prawidłowy, zgodnie do stosownych regulacji prawnych określających ich formę i treść.

Sąd zważył, co następuje:

M. P. stanął pod zarzutem tego, że w dniu 4 grudnia 2014r. w W. przy ul. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o Ruchu Drogowym (Dz.U. Nr 98 poz. 606 z późn. zm.) w ten sposób, iż znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie dało wynik 0,51 mg/l, II badanie dało wynik 0,48 mg/l, III badanie dało wynik 0,42 mg/l, IV badanie dało wynik 0,40 mg/l, V badanie dało 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej, to jest czyn z art. 178a § 1 k.k.

Zarzucone oskarżonemu aktem oskarżenia przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego.

Zgodnie z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy: 1) zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub 2) zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Zatem skoro wartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu wyniosła 1,56 mg/l oraz 1,47 mg/l, to przekroczyła ona progową wartość wskazaną w ustawie, tj. 0,25 mg/l, od której mamy do czynienia w prawie karnym z pojęciem stanu nietrzeźwości.

Biorąc pod uwagę całość materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd uznał, że zarówno wina oskarżonego M. P. jak i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu są bezsporne i nie budzą żadnych wątpliwości. Jak wynika bowiem z protokołu badania stanu trzeźwości, wyjaśnień oskarżonego, jak też zeznań świadka, M. P. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Zgromadzone i ujawnione w sprawie dowody bezspornie wskazują, że czyn został popełniony przez M. P., albowiem to on, używając samochodu należącego do swojej matki w nocy 4 grudnia 2014 r. kierował w/w pojazdem. Nie budzi wątpliwości okoliczność, iż znajdował się w trakcie jazdy pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, albowiem sam oskarżony się do tego przyznał, jak również wynika to z wydruku atestowanych urządzeń Alkometr i A. jak również sporządzonego przez funkcjonariusza policji protokołu ich użycia.

Oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim, miał więc pełną świadomość, że swoim zachowaniem narusza porządek prawny, a mimo to zdecydował się na prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości. W przekonaniu Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego również jest dość znaczny. Swoim zachowaniem oskarżony poważnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, bowiem stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu było znaczne. Prowadzenie przez oskarżonego samochodu w takim stanie stwarzało realne zagrożenie nie tylko dla niego samego, ale także dla zdrowia i życia innych uczestników ruchu.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się zasadami określonymi w rozdziale VI kodeksu karnego, w szczególności w przepisach art. 53 kk. Analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynów, z troską, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości oraz był adekwatny do stopnia winy oskarżonego, jak również osiągnął cele prewencyjne i wychowawcze wobec sprawcy. Kara wymierzona oskarżonemu mieści się w ustawowych granicach przewidzianych za dokonanie czynu z art. 178a § 1 k.k. i ukształtowana jest w umiarkowanych granicach ustawowego zagrożenia, uwzględniając zarówno okoliczności obciążające oskarżonego, jak i wpływające na jego korzyść.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, stosując przy tym w oparciu o art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary. Ustalając okres próby, Sąd kierował się stopniem pewności prognozy kryminologicznej względem oskarżonego. M. P. nie był dotychczas karany, a jego właściwości osobiste oraz zachowanie się przed popełnieniem przestępstwa pozwala przypuszczać, że nie popełni on ponownie przestępstwa. Zdaniem Sądu zachodzą podstawy do przyjęcia pozytywnej prognozy wobec

oskarżonego, dlatego okres próby w minimalnym wymiarze 2 (dwóch) lat jest w ocenie Sądu wystarczający do weryfikacji jej trafności.

W myśl art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego obligatoryjny środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku uznając, iż okres ten jest adekwatny do charakteru

i okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu. Zawartość alkoholu

w wydychanym powietrzu w kolejno przeprowadzonych badaniach wyniosła

u oskarżonego 0,51 mg/l; 0,48 mg/l; 0,42 mg/l ; 0,40 mg/l oraz 0,32 mg/l, a zatem znacznie przekroczyła dopuszczalną normę. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1982 r. (V KRN 106/82, OSNPG 1982, z. 8-9, poz. 108) wskazano, iż osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to powodu braku wyobraźni, czy z braku poczucia odpowiedzialności – należy z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszym sposobem wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach i zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości oraz przekonania wszystkich uczestników ruchu drogowego o potrzebie bezwzględного podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu.

Podzielając powyższe zapatrywanie Sądu Najwyższego, Sąd doszedł do przekonania, że im większe jest spodziewane zagrożenie na skutek postępowania sprawcy, tym dłuższy winien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Mimo, że niewątpliwie oskarżony naraził na niebezpieczeństwo innych uczestników ruchu drogowego, to nie można tracić z pola widzenia faktu, że oskarżony dopuścił się występku w późnych godzinach nocnych, podczas gdy ruch uliczny był znikomy. Sąd miał także na uwadze, że orzeczenie wskazanego środka karnego w wymiarze wyższym, byłoby dla oskarżonego, ale przede wszystkim dla jego rodziny nadmiernie dolegliwe i niewspółmierne do wagi popełnionego występku. M. P. wykonuje pracę zarobkową wymagającą od niego przemieszczania się pomiędzy różnymi, niejednokrotnie znacznie oddalonymi od siebie miastami. Jak podał również, zajmuje się swoją córką, której stan zdrowia wymaga licznych i częstych wizyt specjalistycznych. Sąd zatem stanął na stanowisku, że dłuższy okres zastosowanego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych niż orzeczony niniejszym wyrokiem, mógłby w znaczny sposób pogorszyć sytuację nie tylko oskarżonego ale i jego rodziny. Sąd zatem baczył, aby miarkować dolegliwość karną w taki sposób, żeby była adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, ale jednocześnie nie spowodowała nieproporcjonalnie cięższych skutków dla oskarżonego i jego najbliższych.

Sąd na podstawie art. 49 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do uiszczenia kwoty 2000 (dwóch tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd orzekając świadczenie pieniężne uznał, iż nałożony w ten sposób obowiązek uiszczenia konkretnej kwoty będzie realną i odczuwalną dla oskarżonego dolegliwością za popełnione przestępstwo. Wysokość orzeczonego świadczenia, mieści się w granicach możliwości zarobkowych i finansowych oskarżonego, a biorąc pod uwagę okres orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów Sąd wymierzył oskarżonemu świadczenie w kwocie, która zaspokoi poczucie społecznej sprawiedliwości wobec czynu popełnionego przez oskarżonego.

Jednocześnie na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 4 grudnia 2014 r. do dnia 23 kwietnia 2015 r., bowiem w dniu 4 grudnia 2014 r. zostało ono oskarżonemu odebrane, a okres trwania postępowania, należało mu zaliczyć na poczet orzeczonego środka karnego.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 626 § 1 k.p.k. obciążono oskarżonego kosztami postępowania zarówno z tytułu poniesionych przez Skarb Państwa wydatków związanych z przeprowadzeniem niniejszego postępowania jak też z tytułu opłaty od wymierzonej oskarżonemu kary. M. P. osiąga stały dochód, w związku z czym koszty postępowania w łącznej kwocie 300 złotych jest on zdolny ponieść bez uszczerbku dla siebie oraz swojej rodziny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.